

Мој пријатељ

Неки људи узимају љубимце не размишљајући да они са својом љупкошћу доносе и обавезе, па касније када то схвате, оставе их на улици да лутају и сами траже храну. Већина људи, ипак, љубимце доживљава као пријетеље или чак као чланове породице. Лепо их чувају и брину се о њима.

Мој пријатељ-љубимац је мачка Шаренка. Њено глатко крзно снежне је боје са црним туфницама. Брчићи су јој на костешени, а носић ружичаст. И кад спава њене мале уши трепере као да прислушкују. Ова мачка поноситог држања и меке, свилене длаке права је мазуља. Кад год седнем она се мота око мојих ногу и голица ме чупавим репићем. Помало је плашљиве природе. Када јој понекад дам да се игра канапом или конопцем, измачиње се уназад и сакрива у свеће. Када чује звук отварања врата, Шаренка скочи испред и уколико угледа баку, почне да мјауче, тражећи храну. Ако се испостави да неко други излази из куће, она лежерно настави као да само туда пролази. Овај симпатичан створ прави је гурман и пробирљивац. Понекад када јој се понуде остаци од ручка, заобилази и игнорише чинију. Нањуши ли да бака доноси паризер или гибаницу, помами се од радости и не смирује се док не поједе све, плус додаток. Иако углавном баке брину о Шаренки, ја јој понекад донесем неку поластицу, али сам углавном задужена да је анимирам. Она ми враћа истом мером, забавља ме и прави ми друштво док на тераси вежба математiku или правим плакате. Пошто живи у селу, често нисмо заједно и зажелим је се, па зовем баку и она ми препричава нове Шаренкине несташлике. Веома смо сличне. Обе волимо да једемо, трчимо, скачемо, играмо се и мазимо. Обожавамо ушушкана места и цвеће. Као и она, ја више волим сланиницу него ручак. Заједничко нам је и то да не волимо затворена места, него волимо отворена и слободна, где можеш да радиш шта желиш.

Пријатељ, забављач, љубимац, мезимац, пуфница, мазуља, шаљивџија, утешитељка, све то је за мене моја Шаренка. А да бисте сазнали шта сам ја њој мораћете да питате њу.

Маша Перепелиуц IV/4